

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на раздел V към глава III от ЗАНН. Образувано е по жалба на С. В. П. срещу НП № 92-12-41/05.07.2021 г., издадено от министъра на правосъдието, с което на жалбоподателката за нарушение, квалифицирано като такова на чл. 38, ал. 1, т. 1 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ вр. пар. 2, ал. 1, т. 1 от ДР на ЗПКОНПИ, на релевирано основание чл. 174, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗПКОНПИ е наложено административно наказание глоба в размер на 300 лева. От страна на жалбоподателката се иска отмяна на постановлението, като се излагат доводи за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. Административно-наказващият орган чрез процесуалните си представители прави искане за потвърждаване на НП и за присъждане на разноски, като прави препратка към аргументите, изложени в самото постановление.

От ангажираните писмени доказателствени материали (по арг. от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН ангажирането и на гласни не е задължително, а в случая не е и необходимо за разкриване на обективната истина) освен оправомощаването на актосъставителя с писмена (и подписана) заповед на министъра на правосъдието за съставяне на съответния вид АУАН и освен депозирането на съответната декларация от страна на въззивничката на 08.01.2021 г. се установява още описаната в обжалваното постановление фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за подобно препращане липсва в релевантната нормативна уредба), поради което действително е налице нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 1 вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ вр. пар. 2, ал. 1, т. 1 от ДР на ЗПКОНПИ. Закъснението от 19 дни – при положение, че срокът за депозиране е едномесечен – не дотам малко, а депозираните декларации от г-жа П. по-рано през 2020 г., за което се сочи в жалбата, са изначално относими към различни периоди от този, за който е следвало да се декларира в процесния случай, поради което хипотеза по чл. 28 от ЗАНН (включително в редакцията, действала до 23.12.2021 г.) не е налице. В случая, обаче, не е приложим съставът по чл. 174, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗПКОНПИ, а този по чл. 173, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗПКОНПИ, доколкото не се касае за хипотеза на недеклаиране на конкретно обстоятелство или невярно деклариране на такова, а за хипотеза на неподаване на декларация в срок.

При извършената цялостна и служебна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН съдът не установи основания за отмяна на атакуваното постановление, но с оглед изложеното преди малко установи основание за изменение на постановлението по реда на чл. 63, ал. 7, т. 1 вр. ал. 2, т. 4 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН с прилагане на закон за еднакво наказуемо нарушение без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението, а именно с прилагане на чл. 173, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗПКОНПИ вместо на чл. 174, ал. 2 вр. ал. 1 от ЗПКОНПИ като основание за налагане на наказанието; не са налице други основания за изменение на НП. С оглед препращането към уредбата по АПК съгласно чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН, с която разпоредба смислово е свързана тази на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, доколкото уредбата по АПК (виж чл. 143!) не съдържа (разбираемо) правила, относими към хипотеза на изменение на акта, предмет на оспорване, липсва правно основание за присъждане на разноски в полза на административно-наказващия орган. Мотивиран от всичко изложено, съдът